

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու քանաւորուածներ...
Մարտէնու 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս, 2020թ.
N3 (120)

Հոգի է քեանում 2009թ. Եպիսկոպոս

ԱՎԵՏԱՐԱՆՆ ՈՒՆԻ ԶՈՐՈՒԹՅՈՒՆ
ԽԱԶԻ ՄՈՏ ԿԱՆԳՆԱԾ ՀԱՐՅՈՒՐԱՊԵՏԸ
ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիս, 2020թ. N3(120)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Ավետարանն ունի զորություն.....	1
Խաչի մոտ կանգնած հարյուրապետը.....	5
Սերգեյ Ենիչևի վկայությունը.....	8
Ռսկան Աբրահամյանի վկայությունը.....	13
Աննա քույրիկի վկայությունը.....	14
Արգար՝ կենդանի Աստծուն հավատացող առաջին քրիստոնյա արքան.....	15
«Ռսկյանք». 1-ին դարի հայ քրիստոնյաներ.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՎԵՏԱՐԱՆԸ ՈՒՆԻ ԶՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

Փառք տանք Աստծուն և շնորհակալ լինենք Տիրոջից Իր առատ ողորմության համար, որ ծագող Արեգակը վերևից մեզ այցելություն արեց՝ խավարի ու մահվան մեջ նստող ժողովրդին լույս տալու և մեր ոտքերը խաղաղության ճանապարհների մեջ շտկելու համար, որ մեզ փրկեց ու Իր սուրբ կոչումով կանչեց՝ նայելով ոչ թե մեր գործերին, հապա Իր նախասահմանությանը և շնորհքին, որ Քրիստոս Հիսուսով մեզ տրվեց հավիտենական դարերից առաջ, որ մահը խափանեց և ի լույս հանեց կյանքն ու անմահությունը՝ Ավետարանի միջոցով:

Այո՛, թող բոլոր քրիստոնյաներն ու Աստծուն սիրողներն իմանան, որ մահը խափանվել է: Այն այլևս չունի իշխանություն բոլոր նրանց վրա, ովքեր այսօր ընդունում ու հավատում են Հիսուսին, և իրենց նպատակը Հիսուսի հետ լինելն է: Այդ մարդկանց համար մահն այլևս գոյություն չունի, գերեզմանը հաղթություն չունի, մահը պարտված է: Փառք Տիրոջը դրա համար:

Հռովմ.1:16-17-ն ասում է. «Վասն զի ես ամօթ չեմ սեպեր ամենաբանը, քանզի Աստուծոյ զօրութիւնն է այն՝

բոլոր հաւատացեալներուն փրկութեան համար, առաջ Հրեային ու ետքը Յոյնին: Վասն զի անով Աստուծոյ արդարութիւնը, որ է հաւատքէն, հաւատքի համար կը յայտնուի. ինչպէս գրուած է թէ Արդարը հաւատքէն պիտի ապրի»:

Սիրելիներ՛, այստեղ ասվում է, որ փրկվելու համար գործություն է պետք, և այդ գործությունը Ավետարանն է: Բացի դրանից, այստեղ ասվում է նաև, որ Ավետարանով է մեզ բացվում, թե ինչ է Աստծու արդարությունն ու Աստծու փրկությունը: Աստծու արդարությունն անկախ է Մովսեսի օրենքներից և մարգարեներից, այն հիմնված է Հիսուս Քրիստոսին հավատալու վրա (Հռովմ.3:26):

Մարդու փրկության համար Ավետարանից բացի չկա որևէ այլ ձև կամ միջոց: Դրա համար էլ մենք պետք է լինենք Հիսուսի աշակերտները, ճանաչենք ճշմարտությունը և լինենք ազատ: Հռովմ.3:23. «Վասն զի ամենը մեղք գործեցին, և Աստուծոյ փառքէն պակսած են»: Այստեղ Աստծու Խոսքն ասում է, որ ամենքը մեղք գործեցին, այսինքն՝ ես ու դու. նույնպես մեղք ենք գործել ու մեղավոր ենք Աստծու առջև: Սակայն, եթե դու չես գիտակցում քո

Յուլիս, 2020թ., Մ3 (120)

մեղավոր լինելը, դա ոչ թե նրանից է, որ դու մեղք չունես, այլ նրանից է, որ դու չես լուսավորվել Ավետարանի լույսով ու չես տեսնում քո ներսը: Եսայի մարգարեն Տիրոջ ներկայության մեջ տեսնում է իր ներսը ու ասում. «5 Ես ըսի, Վա՛յ ինձի, ահա կը կորսուիմ. վասն զի ես պիղծ չրթունք ունեցող մարդ մըն եմ, ու պղծաշուրթն ժողովուրդի մեջ կը բնակիմ.... 4 Բայց սերովբեներեն մեկը դեպ յիս թռաւ, ու ձեռքը կրակի կայծ մը կար զոր սեղանէն ունեւիքով առած էր: 7 Եւ բերնիս դպցնելով՝ ըսաւ, Ահա ասիկա քու շրթունքներուդ դպաւ, ու քու անօրէնութիւնդ վերցաւ, և մեղքիդ քաւութիւն եղաւ» (Եսայի 6:5-7):

Երբ Եսայի մարգարեին բացվեց իր անօրենությունը, հրեշտակն առանց հապաղելու սեղանից վերցրած կրակով կպավ նրա շրթունքներին, ու վերացավ նրա անօրենությունը: Այստեղ կարևոր է տեսնել, որ Եսայիի մեղքերին քավություն եղավ ոչ թե նրա արժանիքների կամ բարի գործերի համար, այլ՝ որովհետև Աստծու Սուրբ Հոգու կրակը դիպավ նրա շուրթերին:

Այստեղ մենք տեսնում ենք երկու բան՝ Աստծու արքունի և զոհասեղանը: Աստծու արքունից բխող ճշմարտության լույսով Եսային տեսնում է իր մեղավոր բնությունը, իսկ զոհասեղանից վերցված կրակը քավում է նրա մեղքերը:

Այո՛, եթե կա մեղքի համար Աստծու դատապարտության արքունից բխող լույսը, ապա կա նաև Քրիստոսի զոհասեղանը: Սիրելիներ՛ր, եթե դուք ձեր հանցանքի համար բանտարկված լինեք և ձեզ լուր տան, որ մեկը ձեր փոխարեն վճարել է փրկության գինը և ձեզ ազատել բանտից, դուք ի՞նչ կանեք... անշուշտ, ուրախությունից կցնծաք: Իսկ եթե դուք չեք ուրախանում Քրիստոսի փրկությունով, ուրեմն պատկերացում չունեք, որ դուք բանտի խավարում եք, և ձեզ սպասում է հավիտենական դատապարտությունը:

Սիրելիներ՛ր, ամբողջ տիեզերքը՝ արևը, աստղերը, երկիրն ու նրա վրա գտնվող ամեն մի արարած, կատարում են Աստծու կամքը, սակայն մարդն Աստծուն չի հնազանդվում,

քանի որ մեղքի ու անհավատության գերության մեջ է: Այդ է պատճառը, որ «Աստուծոյ բարկութիւնը երկինքէն կը յայտնուի մարդոց բոլոր ամբարշտութեանը և անիրաւութեանը վրայ, որոնք ճշմարտութիւնը անիրավութեամբ բռներ են» (Հռովմ. 1:18):

Աստված յուրաքանչյուր մարդու տվել է լույսի որոշակի քանակ: Ոչ որ չի կարող արդարանալ ճշմարտության մասին իր անգիտությամբ, որովհետև նույն գլխի՝ Հռովմեացիս 1:19-20 խոսքերում կարդում ենք. «Վասն զի Աստուծոյ վրայով գիտնալու բանը իրենց մէջ յայնի է, որովհետև Աստուած անոնց յայտնեց: Քանզի աներևոյթ բաները աշխարհի սկիզբէն ստեղծուածներովը կ'իմացուին, կը տեսնուին, այսինքն է իր մշտնջենաւոր գործիւնը ու աստուածութիւնը, որպէս զի անպատասխանի մնան»: Այսինքն՝ Աստված որքան որ լույս է տվել, այնքան էլ պիտի պահանջի:

Այսօր էլ մարդկության առաջ նույն ընտրության հարցն է դրված՝ մարդը կա՞մ պետք է փրկվի, կա՞մ դատապարտվի:

Սիրելիներ, շատերը կարծում են, թե մեր երջանկությունը մեր ցանկությունների իրականացման մեջ է: Սա սուտ է, որը գալիս է եդեմական պարտեզից, քանզի մեղքով ծնված մարդու ցանկությունը մեղքն է, իսկ մեղքի վարժը մահն է: Շատ հաճախ մենք Հիսուսից խնդրում ենք, որ Նա մեզ բժշկի, աշխատանք տա, ընտանեկան այս կամ այն խնդիրը լուծի, սակայն Աստծու Խոսքը մեզ ասում է, որ ամեն բանից առաջ երկնքի թագավորությունն ու արդարությունը փնտրենք, իսկ մնացածը մեզ կտրվի (Մատթ. 6:33): Մենք պետք է աճենք հավատքի մեջ ու հասկանանք, թե ով է Հիսուսը մեզ համար:

Սովետական տարիներին գնում էինք մի գյուղ, որտեղ եղբայրս էր ապրում, և Աստծու Խոսքն էինք խոսում: Լսողների մեջ էր մասն այդ գյուղում անբարոյականի համբավ ունեցող մի կին: Նա լսում էր Տիրոջ Խոսքը և ուզում էր մաքրվել, սակայն գյուղի բնակիչներն այդ կնոջ պատճառով չէին ուզում լսել Տիրոջ Խոսքը: Ինչո՞ւ: Որովհետև նրանք բոլորն իրենց արդար էին կարծում, իսկ այդ կնոջը՝ մեղավոր: Խաչի վրայի երկու ավազակներից մեկն ասաց՝ եթե դու Քրիստոսն ես, ազատի՛ր քո անձն ու մեզ էլ: Նա մարմնի փրկություն էր

Թեմիս, 2020թ., Մ3 (120)

ուզում, իսկ երկրորդն ասաց. «Դու՛ն Աստուծո՛ւմ է չե՞ս վախենալ..... քանզի ահա մեր ըրածներուն արժանավոր հատուցումը կառնենք, բայց ասիկա գեշ բան մը չըրաւ»: Եվ ասաց Հիսուսին. «Երբ որ գաս Քո թագավորությունով, ինձ էլ հիշիր»: Այս մյուս ավագակն ուզում էր ոչ թե մարմնի փրկություն, այլ՝ Հիսուսի հետ լինել:

Սիրելի՛ս, դու ի՞նչ ես ցանկանում, մարմնի՞ փրկություն, թե՞ հոգու փրկություն և Հիսուսի հետ լինել: Մի՛ կասկածիր. Աստված, որ տալիս է հոգու փրկություն, կարող է տալ նաև մարմնի փրկություն: Եթե այս աշխարհում դու ամբարիշտի մեկն ես, քեզ ոչ ոք չի կարող արդարացնել, սակայն Աստված կարող է այդ անել: Նա քեզ ոչ թե ուղղակի կարող է արդարացնել՝ չտեսնելու տալով քո մեղքերը, այլև քեզ հասանելիք պատիժը Իր վրա է վերցրել ու մեռել խաչի վրա: Իսկ եթե քո մեղքերի համար Քրիստոսն արդեն պատժվել է, ուրեմն դու ազատվել ես մեղքի պատժից, այսինքն՝ հավիտե-

նական մահից: Իհարկե, սա այն դեպքում է, երբ դու Եսայիի նման տեսնում ես քո անօրենությունն ու հավատում ես, որ քո մեղքերի համար Քրիստոսն արդեն մահացել է: Ուրեմն դու արդեն ազատ ես: Եթե դու ընդունում ես սա, ուրեմն Աստված քեզ արդարացրել է:

Արդարությունը հավատքով է, սիրելիներ: Արդարացումը գործերի հետ ոչ մի կապ չունի, որովհետև եթե կապ ունենար՝ խաչի վրայի ավագակը երբեք չէր արդարանա: Ավետարանում ոչ մի տեղ գրված չէ, որ մարդը պետք է բարի գործեր գործի փրկվելու համար: Աստծու Խոսքն ասում է, որ ով հավատա՝ չի կորսվի, այլ հավիտենական կյանք կունենա: Նա, ով հավատում է Աստծու Խոսքին, տեսնում է իր մեղավորությունը, պղծությունն ու ամբարշտությունը: Իսկ երբ մարդն արդեն փրկված է, նա միշտ ցանկանում է բարի գործեր անել ոչ թե նրա համար, որ փրկվի, այլ նրա համար, որ սիրում է Հիսուսին և ուզում է Նրա կամքը կատարել: Գործերը կապ ունեն միայն փրկությունից հետո, քանի որ ամեն մեկը պետք է վարձատրվի իր գործերի համեմատ:

Սիրելիներ, եթե այսօր մենք ունենք փրկություն, ապա դա տեղի է ունեցել երկու հազար տարի առաջ, Հիսուս Քրիստոսի խաչի միջոցով: Փառք Նրան հավիտյանս հավիտենից: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

ԽԱՉԻ ՄՈՏ ԿԱՆՔՆԱԾ ՀԱՐՅՈՒՐԱԿԵՏԸ

«Բայց հարիւրապետը և անոր հետ Հիսուսը պահողները, երբ տեսան երկրաշարժը ու եղած բաները, շատ վախեցան՝ ու ըսին. Արդարև ասիկա Որդի Աստուծոյ էր» (Մատթ. 27:54):

Հռոմեական կատակոմբներն առաջին քրիստոնյաների համար ծառայում էին և՛ որպես ապաստարան, և՛ որպես հանգուցյալների գերեզմանոց: Այդտեղի գերեզմանախորշերից մեկում ամփոփված է մի երիտասարդ հռոմեացի զինվորականի աճյուն, որի վրա փորագրված է. «Աստ հանգչի Մարիը, զինվորների երիտասարդ առաջնորդը, որ ապրում էր Ադրիան կեսարի օրոք: Նա ապրեց արժանապատիվ, քանզի մեռավ Քրիստոսի համար: Նա իր կյանքը գոհեց հանուն Տիրոջ և հիմա խաղաղության մեջ է հանգչում»:

Ահա այն բազմաթիվ օրինակներից մեկը, որ Հռոմեական մեծ կայսրության բանակի սպան դարձել է Քրիստոսի հետևորդ՝ հավատարիմ մնալով Տիրոջը մինչև մահ: Կգա մի օր, որ մենք նրանց կտեսնենք երկնքում՝ զարդարված կենաց պսակներով:

Հռոմեական բանակի սպաներից նա, ով ընդունել է Քրիստոսի՝ Աստված լինելու փաստը, Գողգոթայի խաչի մոտ իր ծառայությունն իրականացնող

զինվորների հարյուրապետն էր: Ամենայն հավանականությամբ նա տեսել էր բազում մահեր, նրա սիրտն անհողորդ էր նույնիսկ այն ժամանակ, երբ Պիղատոսի հրամանով Հիսուսը ձաղկվեց և ծաղրվեց պահակագործի կողմից:

Այն ժամանակ հանցագործներին խաչի մահով պատժի ենթարկելու դեպքերը հազվադեպ էին, սակայն զինվորները ծանոթ էին մահապատժի այդ տեսակին: Հարյուրապետն այն իրականացնելու հրաման էր ստացել փոխարքայից: Քանի որ ևս երկու հանցագործ դատապարտված էին խաչի մահվան, որոշվել էր երեքի մահապատիժն իրագործել միաժամանակ:

Կարեկցանքի կամ խղճահարության մասին խոսք անգամ լինել չէր կարող: Դատապարտյալներին տանում են Գողգոթա: Հիսուսն Ինքն է տանում Իր խաչը՝ սայթաքելով, ընկնելով, մինչև որ վերջնականապես անտանելի բեռի ծանրությունից ուժասպառ է լինում: Այդ ժամանակ

Երևելա, 2020թ., Մ 3 (120)

զինվորները Սիմոն Կյուրենացուն ստիպում են տանել Հիսուսի խաչը:

Հիսուսին խաչում են առավոտյան մոտավորապես ժամը իննին: Նրա տանջանքները թեթևացնելու համար քացախի ու լեղու խառնուրդ են տալիս, սակայն Տերը հրաժարվում է: Զինվորները Նրա ոտքերն ու ձեռքերը խոցում են, սուր գամերով գամում խաչին, ապա խաչը բարձրացնում են ու թաղում հողի մեջ... սակայն Նրանից մի տրտունջ անգամ չի լսվում: Աստծու Որդին միայն աղոթում է. «Հա՛յր, ների՛ր նրանց, քանի որ չեն հասկանում, թե ինչ են անում»:

Արդյո՞ք այդ բառերը չեն ստիպում հարյուրապետին իր հայացքն ու սիրտն ուղղել դեպի Հիսուսը: Պահակախումբն իրար մեջ է բաժանում Տիրոջ հագուստներն, ու Նրա պատմունքների վրա վիճակ են գցում: Ե՛վ ամբոխը, և՛ քահանայապետերը, և՛ բարձրաստիճան պաշտոնյաները, և՛ փարիսեցիները, և՛ դպիրները... բոլորը Նրան ծաղրում են: Նրան ծաղրում են նաև պահակախմբի զինվորները, իսկ հարյուրապետը նրանց չի արգելում դա անել: Դա բոլորի համար սովորական բան է:

Խաչի մոտ կանգնած են Հիսուսի մայրը, Մարիամ Մագդաղենացին և Նրա սիրելի աշակերտը՝ Հովհաննեսը: Եվ ահա հարյուրապետը լսում է, թե ինչպես Հիսուսն Իր սիրելի աշակերտի խնամքին է հանձնում Իր մորը. «Ո՛վ կին, ահա քու որդիդ: Ետքը ըսաւ

աշակերտին, Ահա քու մայրդ» (Հովհ. 19:26-27):

Խաչված ավագակներից մեկն սկսում է հայհոյել Նրան, իսկ մյուսը հանդիմանում է վերջինիս և խնդրում Տիրոջը, որ երբ Նա գա Իր թագավորությունով, իրեն էլ հիշի: Այդ ասելով՝ նա դրսևորում է իր անասան հավատքն առ այն, որ Հիսուսը Մեսիան է: Ի պատասխան այդ հավատքի՝ Տերը նրան պատասխանում է. «...Ճշմարիտ կ'ըսեմ քեզի, Դուն այսօր ինձի հետ դախտին մեջ պիտի ըլլաս» (Լուկ.23:43):

Կեսօրի մոտ արևը խավարում է, և խավարը պատում է երկիրը: Դա տևում է երեք ժամ՝ երկարաձիգ ու սարսափելի: Հիսուսին հետևող Գալիլեացի կանայք շարունակում են հեռվում կանգնած, թախծոտ հայացքներով հետևել իրենց սիրելի Ուսուցչի տանջանքներին: Նրանք լսում են Տիրոջ շրթունքներից դուրս եկած տանջալից խոսքերը. «Էլօհ՛, Էլօհ՛, լա՞մա սաբաթանի, որ կը թարգմանուի, Աստուած իմ, Աստուած իմ, ինչո՞ւ զիս թողուցիր» (Մարկ. 15:34): Ինչ-որ մեկն ամբոխից ծաղրանքով նկատում է. «...Թող տուր, տեսնենք, թե Եղիա կու գա՞յ ատիկա ազատելու»:

Հասկանալով, որ կորսված մեղավորների փրկության համար զոհը արված է, Տերն ասում է՝ ծարավ եմ: Պահապանները սպունգը քացախի մեջ են մտցնում ու մոտեցնում մահացողի շուրթերին: «Ուստի Հիսուս, երբ քացախը առաւ՝ ըսաւ, Ամէն բան

կատարուեցաւ. ու գլուխը ծռելով հոգին աւանդեց» (Հովհ. 19:30):

Հռոմեացի հարյուրապետը տեսնում է այս ամենը: Մենք չգիտենք, թե ինչ է կատարվում նրա հոգում: Հենց Տերը մահանում է՝ երկիրը ցնցվում է: Երևի ցնցվում է նաև հարյուրապետի սիրտը: Եվ այդ հեթանոսը փառաբանում է Աստծուն: Նա առաջինն է ընդունում Հիսուսի՝ Աստծու Որդի լինելը. «Բայց հարիւրապետը և անոր հետ Հիսուսը պահողները, երբ տեսան երկրաշարժը ու եղած բաները, շատ վախեցան՝ ու ըսին. Արդարև ասիկա Որդի Աստուծոյ էր» (Մատթ. 27:54):

Այն ժամանակ, երբ հռոմեացի սպան Գողգոթայում կատարվածից ցնցված ընդունում ու փառաբանում է Աստծուն, ժողովուրդը կուրծք ծեծելով վերադառնում է քաղաք: Մեղքի ծանրությունն ու գալիք դատաստանը ճնշում էին մարդկանց սրտերը:

Գողգոթայի խաչի մոտ բաժանվեցին բոլոր ժամանակների մարդկանց ճանապարհները: Նրանց մի մասը գտնում է Աստծու օրհնությունը՝ նե-

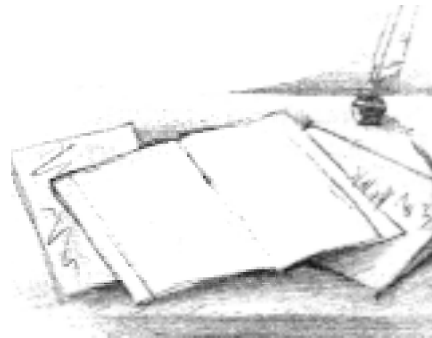
րումը և խաղաղությունը: Նրանք փառաբանում են Աստծու Որդուն, որ իրենց պատճառով դատապարտվեց ու մեռավ, իսկ մյուս մասը խավարի մեջ խարխափելով գնում է դեպի դատաստան: Նրանց սրտերն անհաղորդ են մնում: Նրանք բոլորն իրենց կուրծքն են ծեծելու, սակայն արդեն ուշ է լինելու:

Բարեկամս, կանգնի՛ր այն հռոմեացի հարյուրապետի կողմը, լսի՛ր քո մեղքերի համար մեռնող Փրկչի ձայնը: Նա քեզ է պարզում Իր խոցված ձեռքերը, որպեսզի քեզ կյանք տա: Դու անկարող ես վճարել այն գինը, որ Փրկիչը քեզ համար վճարեց խաչվելով: Դի՛ր քո մեղքերի բեռը Փրկչի ու Հաշտարարի ոտքերի մոտ: Քո պարտքը մարված է, միայն թե Աստծու Որդի Հիսուսին ընդունի՛ր որպես քո անձնական Փրկիչ: Այդ ժամանակ Աստված քեզ էլ կտա այն, ինչ խոստացել է բոլոր Իրեն հավատացողներին՝ կյանքի պսակը:

«Նաշի դնի», ք.2319

Վ Կ Ա Յ ՈՒԹ Յ ՈՒՆ

Անունս Սերգեյ Ենիչև է, ես Ռուսաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցում ծառայում եմ որպես վերականգնողական կենտրոնների համակարգող: Մեզ մոտ՝ Ռուսաստանում, ԱՀՔ եկեղեցին քսանինը վերականգնողական կենտրոն ունի, որոնցից տասնհինգը բացվել են մեր անմիջական մասնակցությամբ:

Մանուկ ժամանակ հայրս մեզ լքել է, և ես մեծացել եմ մորս հետ: Վաղ տարիքից սկսեցի թմրանյութեր օգտագործել և պատանի հասակում հայտնվեցի գաղութում: Այնտեղ մենք Աստվածաշունչ էինք կարդում, քննում էինք Աստծու Խոսքը: Որոշ ժամանակ անց ազատվեցի ու սկսեցի նորից թմրանյութեր օգտագործել: Մի օր անորակ թմրանյութի օգտագործումից հետո շատ վատացա, ջերմությունս բարձրացավ, և այդ վիճակից դուրս գալու համար պետք էր նորից թմրանյութ ներարկվել: Ես դիմեցի մորս, որ ինձ գումար տա (մայրս ու տատս ստալինյան բռնությունների տարիներին աքսորվել էին Սիբիր՝ հրեաների մոտ): Մայրս սկսեց լացել՝ հասկանալով, որ ես իրեն խաբում եմ, և գումարն ինձ հարկավոր է թմրանյութի

համար: Սակայն ես համոզում էի նրան, որ պարտք ունեմ և պետք է վերադարձնեմ, այդ պաճառով եմ խնդրում:

Մենք տանը երբեք Աստծու մասին չէինք խոսում, բայց մա, չգիտեմ որտեղից, հանեց ամսագրից կտրած Հիսուսի մի նկար և պահանջեց, որ ձեռքս դնեմ նկարի վրա ու երդվեմ, որ գումարը թմրանյութի համար չէ: Ես հասկանում էի ու գիտեի մաս, որ պետք չէ երդվել: Այս ամենը հասկանալով հանդերձ՝ ձեռքս դրեցի նկարի վրա ու երդվեցի: Գումարը վերցրի մորիցս, գնացի թմրանյութ գնեցի ու ներարկվեցի:

Որոշ ժամանակ անց ձեռքս սկսեց այտուցվել ու սևանալ, փտախտ էր սկսվել: Ես տասնհինգ տարեկան էի, երբ ձեռքս կտրեցին: Երբ վիրահատությունից հետո արթնացա, առաջին անգամ լսեցի Աստծու ձայնը: Նա ասաց. «Մի՛ խաբուիք, Աստուած ծաղր չըլլար: Վասն զի ինչ որ մարդ կը սերմանե, նոյնը պիտի հնձե...» (Գաղ. 6:7-8):

Ձեռքիս անդամահատումից հետո ես սկսեցի ավելի շատ թմրանյութ օգտագործել: Մի վերականգնողական կենտրոնից ընկնում էի մյուսը, սակայն

վիճակս գնալով ավելի էր վատանում: Այդ ընթացքում ես ևս երկու անգամ բանտարկվեցի:

Մի անգամ ես Կրասնոյարսկի վերականգնողական կենտրոնից փախա և ոտքով ճանապարհվեցի դեպի Տոմսկ (մոտավորապես 700կմ): Ճանապարհին ինչ-որ մարդիկ հանդիպեցին, ես նրանցից ծխախոտ խնդրեցի: Նրանք ինձ ասացին, որ իրենք քրիստոնյա են: Ես նրանց պատասխանեցի, որ ես նույնպես հավատացյալ եմ և տեղ չունեմ գիշերելու: Նրանք ներողամտորեն ինձ լսեցին, որովհետև մի վայրկյան առաջ ծխախոտ էի խնդրում, իսկ հիմա ասում եմ, թե հավատացյալ եմ: Չնայած դրան՝ նրանցից մեկն ինձ տարավ իր տուն, կերակրեց ու առաջարկեց գիշերել իր տանը: Դա երիտասարդ հավատացյալների ընտանիք էր, որն ապրում էր Կրասնոյարսկից ոչ այնքան հեռու մի գյուղում:

90-ական թվականների վերջն էր: Մարդիկ շատ սուղ պայմաններում էին ապրում և սնվում էին նրանով, ինչ աճում էր իրենց հողամասում: Գումար համարյա չունեին (գուցե գյուղում աշխատանք էլ չկար, որ աշխատեին), իսկ այն ժամանակ երեխաների նպաստները շատ քիչ էին: Նրանք նույնիսկ հացն էին իրենք թխում, իսկ խանութից միայն աղ ու լուցկի էին գնում:

Ընթրեցինք նրանով, ինչ որ ունեին՝

կարտոֆիլ և կաղամբ: Ես շատ վատ վիճակում էի, սպասում էի, թե ինչ պետք է լինի ընթրիքից հետո: Նրանք երեք երեխա ունեին, մեծը չորս տարեկան էր: Չորս տարեկան տղան իրեն բաժին հասած ընթրիքն ուտելուց հետո մորն ասաց.

- Մայրի՛կ, արի թեյը շաքարով խմենք:

- Մենք շաքար չունենք, որդի՛ս, պատասխանեց մայրը:

- Այդ դեպքում արի՛ Հիսուսից խնդրենք,- պնդեց երեխան:

Մայրը ներողամտորեն նայեց որդուն ու ասաց.

- Խնդրի՛ր:

Մենք բոլորս ոտքի կանգնեցինք, իսկ այդ փոքրիկ տղան կանգնեց աթոռին ու սկսեց Հիսուսից շաքար խնդրել: Ես խղճում էի նրանց ու մտածում, թե ինչքան դժբախտ են նրանք: Տղան խնդրում էր. «Հիսու՛ս, խնդրում եմ, շաքար տուր՝ թեյ խմենք: Դու գիտես, որ մայրս գումար չունի շաքար գնելու համար»:

Հանկարծ դուռը թակեցին: Մայրը գնաց դուռը բացելու: Պարզվեց, որ նրանց անհավատ հարևանուհին սննդամթերք էր բերել և մոտ երեք կիլոգրամ շաքար:

Տղան մի քանի կտոր շաքար զցեց թեյի մեջ ու ասաց. «Շնորհակալություն, Հիսու՛ս»: Ես փշաքաղված նա-

յում էի այդ մարդկանց: Ես հասկանում էի, որ Հիսուսն այդ տանն է, և Նրա հետ նույնիսկ երեխաներն են խոսում: Երբ պառկեցիմք քնելու, ես լսում էի, թե ինչպես են ամուսիններով վիճում: Ամուսինը պնդում էր, որ ինձ համար պետք է Տոմսկի տոմս գնել ու ճանապարհել, իսկ կինն ասում էր. «Դու ինչ է, խելքդ թռցրե՞լ ես, մենք նույնիսկ լուցկի գնելու հնարավորություն չունենք»: Նրանք ինչ-որ նպաստ էին ստացել, և ամուսինը պնդում էր, որ ինձ համար տոմս գնեն: Վերջապես նա ինչ-որ կերպ կնոջը համոզեց, և մենք առավոտյան գնացինք ու ինձ համար տոմս գնեցինք:

Այդ օրվանից քսան տարի է անցել, ես այսօր վերականգնողական կենտրոնների ծառայությունների պատասխանատուն եմ և ամեն տեղ վկայում եմ նրանց արարքի մասին: Ես ամփոփեց լալիս էի, բայց միևնույնն է, գնում էի թմրանյութ ներարկվելու: Ես, իհարկե, հետո գումարն ուղարկեցի նրանց: Բայց... այդ մարդկանց արարքները մեխերի նման մխրճվել էին սրտիս մեջ: Ես հասկանում էի, որ աշխարհի բյուրավոր հավատացյալների մեջ կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ:

Ես շատ անգամներ եմ գաղութում հայտնվել, միայն կասեմ, որ վերջին անգամ մեզ մոտ եկան հավատացյալներ, և նրանց միջոցով ես հայտնվեցի եկեղեցում: Ես սկսեցի Աստծուն աղո-

թել, ջանալ, առաջ գնալ... բայց ինձ մոտ ոչինչ չէր ստացվում: Սուրբ Գրքում կարդացի, որ պետք է իմ աշխատանքով վաստակեմ իմ հացը: Ինձ ոչ մի տեղ աշխատանքի չէին վերցնում, որովհետև քսանվեց տարեկան էի և ոչ մի տեղ չէի աշխատել:

Պահակ չէին ընդունում, որովհետև բազում անգամներ դատապարտվել էի, իսկ բանվորության գործ չէին տալիս, որովհետև ձեռք չունեի: Վերջապես ինձ որպես տոմսավաճառ աշխատանքի ընդունեցին տրոլեյբուսի պարկում: Ես տոմս էի վաճառում և ուրախանում, որ այլևս ոչ մեկին չեմ խաբում: Տոմսավաճառներն այդ ժամանակ գումար էին վաստակում, երբ ուղևորը գումարը վճարում էր, սակայն տոմսը չէր վերցնում: Օրվա վերջում հաշվում էին մնացած տոմսերի քանակը, և իրենց որոշակի գումար էր մնում: Ինձ թվում էր, թե Հիսուսն ինձ հետ տրոլեյբուսում է, և ես այդպես չէի վարվում: Երբ տոմսից հրաժարվում էին, ես այն ճմրթում շարտում էի:

Չորս ամիս անց իմ նկարը պատվո տախտակին էր փակցված՝ որպես լավագույն աշխատող:

Հետո ես գնացի սովորելու: Ես ցերեկներն աշխատում էի, իսկ գիշերները՝ սովորում: Վերջապես ստացա երկու բարձրագույն կրթություն: Կամաց-կամաց, այս ու այնտեղ աշխատելով, հետագայում դարձա տպագրատան տնօրեն՝ երեք հազար դոլոր աշխատավարձով: Աստված իմաստություն տվեց, և մենք չորս անգամ ավելացրինք շրջանառությունը: Ջրով մկրտվելուց չորս-հինգ տարի հետո ծառայողական մեքենա ունեի, ես հասարակության հարգված անդամներից մեկն էի:

Մի օր եկեղեցու քույրերից մեկին ամուսնության առաջարկություն արեցի: Նա մեծացել էր հոգևորների ընտանիքում, հայրն ու պապը սպասավորներ էին: Այդ քրոջ հայրն ինձ մերժեց: Ես աղոթում էի մի ամողջ տարի ու սպասում, թե երբ պիտի Աստված այդ հարցը լուծի: Այսպիսի մտորումների մեջ ես սպասեցի մի ամբողջ տարի: Հետո կնոջս հայրը մեզ կանչեց ու օրհնեց... Աստված ինձ հրաշալի ընտանիք է տվել, ունեմ ութ զավակ: Փառք Տիրոջը նրանց համար:

Ես միշտ աղոթում էի, որ վերականգնողական կենտրոն ունենանք, որովհետև լինելով այդ միջավայրից՝ ես լավ գիտեի, որ նրանց մեջ կան մարդիկ, ովքեր ցանկանում են ազատագրվել այդ կապանքներից, բայց չեն կարողանում: Հասարակությունը հաճախ խաչ է քաշում այդպիսիների վրա, բայց ցավալին այն է, որ այսօր հավատացյալներից շատերը նույնպես այդպիսիների վրա խաչ են քաշում:

Մի օր եղբայրներն ինձ կանչեցին ու ասացին, որ պետք է սկսել ծառայությունը: Աղոթքատան մի սենյակը հատկացրեցին մեզ, տասնութ քառակուսի մետրի վրա տեղավորվում էինք մոտ քսան հոգով: Աստված շատ մեծ հրաշքներ գործեց: Հայտնվեցին մարդիկ, ովքեր մեր աղոթքատան դիմացի հողակտորը նվեր տվեցին եկեղեցուն: Ես ու կինս տուն կառուցելու նպատակով գումար ունեինք հավաքած, այդ գումարը տրամադրեցինք վերականգնողական կենտրոն կառուցելու գործին: Այդպես Տոմսկում հայտնվեց վերականգնողական կենտրոնի առանձին շենք: Ես և՛ կենտրոնում էի աշխատում, և՛ տպագրատանը: Աշխատանքը չէի կարող թողնել, որովհետև այն կայուն ու մեծ եկամուտ էր բերում:

Հետո կենտրոններ բացվեցին Նովոսիբիրսկում, Ուստ-Կամենոգորսկում, Նովոկուզնեցկում, Վորոնեժում,

Թեմիս, 2020թ., №3 (120)

Վոլգոգրադում, Նովոգորոդում, Պերմում... Ամեն երկու-երեք տարին մեկ մի կենտրոն էր բացվում, իսկ հիմա մի տարվա մեջ երկու կենտրոն ենք բացել:

Ընտանիքով արդեն տեղափոխվում ենք երրորդ անգամ: Հիմա մենք քարոզիչ եղբայրների հետ Նիժնի Նովոգորոդում ենք: Այնտեղ միայն եզդի եղբայրների եկեղեցին էր, իսկ ռուսալեզու եկեղեցի չկար: Հիմա այնտեղ կենտրոն է բացված, և մենք արդեն այնտեղ ենք ապրում:

Ա Պետրոս 3:21-ում կարդում ենք. «Որ մեզ ալ այն օրինակին պէս մկրտութիւնը հիմա կ'ապրեցնէ, (ոչ թէ մարմնի աղտը մէկդի ձգելը, հապա բարի խղճմտանքին վկայութիւնը առ Աստուած), Հիսուս Քրիստոսի յարութիւնովը»: Այսպէս մենք խոստացել ենք բարի խղճմտանք, բարեկամներս: Դուք երբևիցէ ձեզ ուղղե՞լ եք այդ հարցը. «Ի՞նչ է բարի խղճմտանքը»: Ի՞նչ ենք մենք խոստացել Աստծուն:

Մարդիկ այն մեկնաբանում են տարբեր կերպերով, բայց ես ցանկանում եմ, որ յուրաքանչյուր անձ ինքն իրեն պատասխանի: Եբր. 13:18-րդ խոսքում Աստծու մարդն ասում է, որ ինքն ունի բարի խղճմտանք, քանի որ նրա բոլոր ցանկություններն ազնիվ են:

Հետագայում ես հասկացա, որ ինչպէս կա լավ երշիկ և վատ երշիկ, կա լավ կարագ և վատ կարագ, այդպէս էլ կա ճշմարիտ քրիստոնեություն և կեղծ քրիստոնեություն: Սիրելիներ՛ր, Քրիստոսն արժանի է ճշմարիտ երկրպագության, ոչ թե թատրոնի, ոչ թե խաղի, այլ՝ անձնուրաց կյանքի, կենդանի հավատքի ու ապավինության: Բ Կորնթ. 5:15-ում ասվում է. «Եւ ամէնուն համար մեռաւ, որպէս զի կենդանի եղողները ալ իրենց անձերուն կենդանի չըլլան, հապա անոր՝ որ իրենց համար մեռաւ ու յարութիւն առաւ»: Գրված է, որ Նա մեռավ մեզ համար, որ մենք ապրենք Իր համար: Բայց հաճախ այնպէս է պատահում, որ մենք փրկվում ենք ու սկսում ենք ապրել մեզ համար: Ես դա հասկացել եմ և հիմա էլ հավատքով ընդունում եմ, որ Քրիստոս մեռավ ոչ միայն մեր փրկության համար, այլև որ մենք ապրենք Իր համար ու մեկանանք Իր հետ:

Աստվածաշունչն ասում է, որ Նա մեռավ, որպէսզի մենք մեզ համար չապրենք:

Սերգեյ Ենիչև

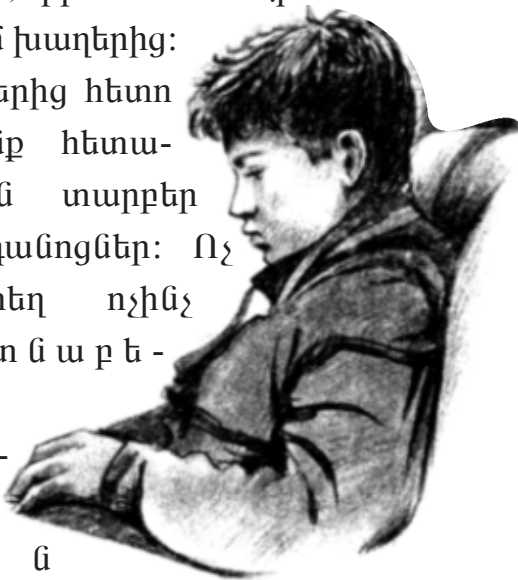

ՄԱՆՈՒԿԻՍ ԲԺՇԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ռեկտենքեր ամսվանից միջնեկ տղայիս գլուխն անընդհատ ցավում էր: Ես ու կինս սկզբում ուշադրություն չդարձրինք և մտածեցինք՝ կանցնի, բայց ցավերը շարունակվեցին: Եկավ Նոր տարին: Բոլոր կլինիկաները փակ էին, որոշեցինք տոներից հետո տանել ստուգումների: Երեխան կորցրել էր աշխուժությունը և կարծես ընկճված լիներ: Բակում չէր խաղում, իրեն հեռու էր պահում խաղերից:

Տոներից հետո տարանք հետազոտման տարբեր հիվանդանոցներ: Ոչ մի տեղ ոչինչ չհայտնաբերեցին:

Հերթա-
թա-
կան
անալիզների պատասխանին էինք սպասում հիվանդանոցում, երբ տղաս խնդրեց, որ իր համար շաուրմա գնեն: Մոտ 100 մետր քայլեցինք, որպեսզի գնեն, և երբ երեխան ուտում էր, ինձ մի միտք եկավ, թե՛ նրա համար ինչ անում եմ, վերջին անգամ եմ անում: Ես

երեխային ասացի, որ պետք է զանգեմ: Դուրս գալով շաուրամյանոցից՝ մի տեղ գտա ու լացով աղոթեցի: Աստված ինձ մխիթարեց:

Մենք նորից գնացինք հիվանդանոց՝ անալիզների պատասխանները վերցնելու: Բժիշկը նայեց ու ասաց, որ պատասխանները մաքուր են, բայց քանի որ վախենում է՝ լավ կլինի, որ երեխային պառկեցնենք հիվանդանոց: Կինս կտրուկ հրաժարվեց, մենք ստորագրությամբ եկանք տուն: Հաջորդ օրը մեր կիրակնօրյա հավաքույթին ներկա էր Մամիկոն եղբայրը: Ես անընդհատ ամբողջ ընթացքում հետևում էի որդուս: Հանկարծ Սուրբ Հոգին խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Ինչպե՞ս դու ես անընդհատ անհանգիստ հետևում տղայիդ. ճիշտ այդպես էլ Ես եմ քեզ հետևում: Դու վախեցար, որ նրան կարող ես կորցնել. այդպես էլ քո վիճակի համար Ես եմ անհանգիստ, որ քեզ չկորցնեն»: Ես լացելով ներդրություն խնդրեցի սխալներիս համար:

Հավաքույթի վերջում Մամիկոն եղբայրը հիվանդներին կանչեց առաջ, որպեսզի աղոթեն նրանց համար: Ես երեխային տարա առաջ, նրանք աղոթեցին և յուրով օժեցին: Երբ տուն

Յուլիս, 2020թ., Մ3 (120)

եկանք, երեխայի աշխույժ և բարձր տրամադրությունը վերականգնվել էր: Ես նորից անհանգստանում էի, բայց երեխան ինձ հանգստացրեց և ասաց, որ իրեն լավ է զգում, և ոչ մի տեղը չի ցավում: Հիշեցի Մամիկոն եղբոր վերջին խոսքը, որ ասաց. «Երբ տուն գնաք՝ չընդունեք սատանայի մտքերը, հապա միայն հավատացե՛ք, և պիտի

բժշկվեք»:

Որքա՛ն ջինջ են մանուկները հավատում և առնում Աստծուց իրենց բժշկությունը, իսկ մեծերին խանգարում է մարդկային իմաստությունը: Փառք Հիսուսին երեխայի մարմնավոր և իմ հոգևոր բժշկության համար:

Աբրահամյան Ոսկան
ք. Չարենցավան

ՊԱՇՏՊԱՆԸ

«....Տերօջր յուսացողին չորս կողմը
ողորմութիւնը պիտի պատէ» (Մաղմուս 32:10):

Ամուսնության առաջին տարիներին ես ու ամուսինս ապրում էինք իմ հայրական տանը կից կառույցում: Այն ժամանակ կահույքն ազատ չէր վաճառվում, այդ պատճառով մենք այդ փոքր սենյակը կահավորել էինք ինչով կարողացել էինք: Օրինակ՝ մեր առաջները երկար ժամանակ քնում էր մանկասայլակի մեջ, իսկ ցերեկները նրա բարուրը դնում էի մեր մահճակալի վրա:

Մի անձրևոտ օր աղջիկս հանգիստ պառկած էր մեր մահճակալի վրա, իսկ ես ուզում էի զբաղվել տան գործերով: Սակայն ինչ-որ բան համառորեն ինձ ստիպում էր, որ երեխային գրկեմ: Չէի հասցրել աղջկասս հետ հեռանալ մահ-

ճակալից, երբ առաստաղի ծեփից մի մեծ կտոր պոկվեց ու ընկավ ուղիղ այնտեղ, որտեղ պառկած էր երեխան:

Մի քանի օր անդադար անձրևում էր, ու երևի դրանից տանիքի ծածկի ճեղքերից ջուրը ներս էր լցվել և առաստաղի

ծեփը խարխալել... Ես ու ամուսինս սրտանց գոհություն հայտնեցինք Տիրօջր, որ մեզ պաշտպանեց այդ մեծ փորձությունից:

Աննա Վելկ

Աբգար. Կենդանի Աստծուն Հավատացող առաջին քրիստոնյա արքան

(պատմական ակնարկ)

Քրիստոսից հետո 1-ին դարի սկզբում Աբգարը «Հայոց Միջագետքի»՝ Օսրոյենի թագավորն էր, որի մայրաքաղաքն էր Եդեսիան (կամ Ուռհան): Ըստ պատմական տվյալների՝ Աբգարը հայ էր:

Աբգարի պատգամավորները Երուսաղեմում ականատես էին եղել Քրիստոսի հրաշագործություններին և վերադառնալով պատմել արքային: Աբգարը Քրիստոսի կենդանության օրոք հավատաց, որ Նա է Աստծու Որդին. «Դրանք մարդու գործություններ չեն, այլ Աստծու, որովհետև մարդկանցից ոչ ոք չի կարող մեռելներ հարուցանել, այլ միայն Աստված»:

Ըստ Մովսես Խորենացու՝ Աբգարը տառապում էր անբուժելի մաշկային հիվանդությամբ, և ոչ մի բժիշկ չէր կարողանում նրան բուժել: Իմանալով, որ Տեր Հիսուսը բժշկում է, Աբգարը նամակ է ուղարկում Հիսուսին և խնդրում, որ Նա գա Եդեսիա, բժշկի իրեն ու բնակվի իր քաղաքում: Աբգարի թղթատարները նամակը հասցնում են Երուսաղեմ և հանդիպում Փիլիպոս ու Անդրեաս առաքյալներին:

Հետաքրքիր է, որ այս իրադարձության մասին վկայություն կա Հովհաննեսի Ավետարանում: Եվ կային ոմանք հեղինակացիք՝ նրանցից, որ եկել էին այնտեղ, որ երկրպագեն այն տոնումը (ըստ Խորենացու՝ նրանք Աբգարի

սուրհանդակներն էին): Նրանք եկան Փիլիպպոսի մոտ, որ Գալիլեայի Բեթսայիդայիցն էր, նրան խնդրում էին և ասում. «Տեր, կամենում ենք Հիսուսին տեսնել»: Փիլիպոսը գալիս է Անդրեասին ասում. Անդրեասը և Փիլիպպոսը ասում են Հիսուսին (Հովհաննես 12:20-22):

Ըստ Խորենացու՝ Հիսուսը Աբգարին պատասխանում է այս խոսքերով. «Երանի նրան, ով Ինձ հավատում է՝ առանց տեսնելու»: Նա խոստանում է հետագայում ուղարկել Իր աշակերտներին՝ Աբգարին բժշկելու համար:

Այսպիսով՝ մենք տեսնում ենք, որ դեռևս Տեր Հիսուս Քրիստոսի կենդանության օրոք Նրա համբավը հասել էր Հայաստան, և մինչև առաքյալների քարոզչությունը՝ արդեն որոշակի հող կար Աստծու Արքայության սերմերը ցանելու համար: Բայց և այնպես, առաքյալների մուտքը Հայաստան շատ կարևոր իրադարձություն էր:

Կարծես հենց հեթանոսական Հայաստանի համար են այս խոսքերը. «Խաւարի մէջ նստող ժողովուրդը մեծ լոյս տեսաւ, և լոյս ծագեցաւ անոնց՝ որոնք մահուան երկրին ու շուքին մէջ կը նստէին» (Մատթէոս 4:16):

Աստված աչքաթող չարեց Հայոց աշխարհը և օգտագործելով Իր առաքյալներին՝ Ավետարանի լույսը տարածեց հայ ազգի մէջ:

Երևան, 2020թ., Մ 3 (120)

«Ոսկյանք» . 1-ին դարձի հայ քրիստոնյաներ

(պատմական ակնարկ)

Ըստ ավանդության՝ Հռոմի կայսրը հինգ հռոմեացի պատգամավոր է ուղարկում Հայոց Սանատրուկ թագավորի մոտ: Նրանց գլխավորի անունը Խրուսի էր, որը թարգմանաբար նշանակում է «ոսկի»: Այդ պատճառով էլ խումբը կոչվում է «Ոսկյանք»:

Ոսկյանք Հայաստանում հանդիպում են Տիրոջ առաքյալ Թադեոսին, լսում նրա քարոզը և մկրտվում Թադեոսի ձեռքով: Իսկ Թադեոսը ձեռնադրում է նրանց գլխավորին: Ոսկյանք վաճառում են իրենց ձիերը, գեները, իսկ մնացած ունեցվածքը տալիս աղքատներին ու հետևում առաքյալին:

Թադեոս առաքյալի նահատակությունից հետո Ոսկյանք հեռանում են Ծաղկավետ կամ Ծաղկյաց կոչված լեռներ՝ Եփրատ գետի մեծ վտակ Արածանու ակունքների մոտ: 40 տարի հետո Աստծու մղումով նրանք լեռներից իջնում են հայոց արքունիք, որպեսզի քարոզեն Քրիստոսի Ավետարանը հայոց Արտաշես (նույնն է՝ Տրդատ 1-ին) թագավորին, Սաթենիկ թագուհուն և ողջ պալատին: Նրանք թագավորին ասում են Քրիստոսի աստվածության մասին, սակայն թագավորն այդ ժամանակ զբաղված է լինում պատերազմով: Նա, գնալով Արևելք, Ոսկյանց ասում է, որ վերադառնալուց հետո կլսի իրենց: Կարճ

ժամանակ անց Ոսկյանք դարձի են բերում Սաթենիկ թագուհուն և նրա հետ միասին Ալանքի աշխարհից (ալանները Մեծ Հայքի արևելքում բնակվող կովկասյան ազգ էին, որոնք հաճախակի էին արշավում Հայաստան) եկած պալատականներին: Թագուհու պալատականները քրիստոնյա են դառնում: Նրանք կոչվում են «Սուքիասյանք»:

Շատ չանցած՝ Սուքիասյանք հետևում են Ոսկյաններին, որոնք, ինչպես իրենք էին հաստատում, այդպես էլ քաջալերում ու հորդորում են Սուքիասյաններին հաստատում մնալ Քրիստոսի հավատքի մեջ:

Վերջիններս, հետևելով Ոսկյաններին, իրենք էլ թողնում են իրենց պալատական կյանքը, ինչը դուր չի գալիս արքայորդիներին ու մյուս պալատականներին: Քանի որ Սուքիասյանք իրենց ազգականներն էին, չեն համարձակվում ձեռք տալ նրանց, և իրենց զայրույթը թափում են Ոսկյանների վրա, որոնց սրախողխող անելով սպանում են:

Նրանց բոլորին սրի են քաշում միևնույն վայրում: Այսպիսով Ոսկյանք նահատակվում են մոտավորապես 1-ին դարի վերջերին: Կենդանի են մնում միայն երկու մանուկ, միայն նրանց է հաջողվում փախչել կոտորածից:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ եւ ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու եւ Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093 813153	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի գանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Նազարյան Ահարոն
Նորքի գանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Եննգավիր, Զարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Բանաբեռ	093-53-25-26	Ամիրթեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Շրջաններ		
Արովյան	094-91-43-24	Ջեշիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Մինե
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Մինե
Ծամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռոբերտ
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Զարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

